

**KULE
KİTAP**

Senin de Örgütünde Hizipler Çıksın

Durmuş Çam

Kule Kitap©

www.kulekitap.com

kitap@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Yayın Yönetmeni: Murat Şerefoglu

Editör: Hüseyin Özdemir

Son Okuma: Galip Yılmaz

Mizanpaj Tasarım: Emir Tali

Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

1. Basım, İstanbul, Eylül 2025

ISBN: 978-625-6086-71-5

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

"Kule Kitap Yayınevi tarafından baskıya hazırlanan eserlerin hukuki sorumluluğu tamamen yazara aittir."

SENİN DE ÖRGÜTÜNDE HİZİPLER ÇIKSIN

Durmuş Çam

DURMUŞ ÇAM

1958, Ordu, Akkuő, Yolbaő köyü doğumludur. Sol siyasal çevrelerin yakından tanıdığı biri olup esas mesleği sıcak demirciliktir. Edebiyat ve siyasetle uęraőmaktadır.

İÇİNDEKİLER

Kule Kitap Yayınevinin Yayın Esasları.....	7
FİKRİ D.A.L'DA (İBRAHİM ABİ).....	9
ILIK BAKIYORUM	37
SİZ CEZAEVİNDEYKEN	
BABANIZ ÖLDÜ MÜ HİÇ?.....	48
VERDİK GİTTİ.....	68
GAMAK GREVİ VE TİLLE ZEHRA.....	84
KABUK.....	92
İKİ.....	108
EL.....	128
11.....	132
HÜSEYİN BODUR	136
SENİN DE ÖRGÜTÜNDE HİZİPLER ÇIKSIN.....	146
GARI KAÇTI	167
SON ATAK.....	175
BAGAJDA ÜÇ TABUT	186

KULE KİTAP YAYINEVİNİN YAYIN ESASLARI

Kule Kitap:

Sağlam yapıları ve uzun ömürleriyle bilinen kuleler gibi üzerinde yükseldiği entelektüel ve sanatsal değerlerle zamanın yıpratıcılığına direnen, geçmiş ile gelecek arasında kurduğu bağla yarınlara zengin bir miras bırakmayı hedefleyen bir yayinevidir.

Klasikten moderne uzanan kültür vadisinde, okuyucularına zihinsel olarak daha yüksek bir bakış açısı ve estetik beğeni kazandıracak fikir ve sanat eserlerini yayımlamayı amaçlar.

İlkeli yayıncılık anlayışıyla, Anayasa'da belirtilen Türkiye Cumhuriyeti'nin temel niteliklerine ve toplumun değerlerine bağlı kalacak, hiçbir ideolojinin veya politik düşüncenin hizmetinde olmayacaktır.

Bünyesine katacağı eserleri seçerken bunların kendinden sonrakilere kılavuzluk edebilecek, ilham verebilecek, içerikleriyle özgün, dil ve anlatımıyla yüksek kalitede olmasına dikkat edecektir.

Ticari kaygılardan ziyade edebî, sanatsal veya bilimsel değere göre toplumun genel yararına uygun, eğitici, bilgilendirici ve estetik değerler taşıyan eserlerin seçilmesine özen gösterecektir.

Farklı bakış açılarına, kültürlere ve dillere yer verecek zengin bir yayın portföyüyle eser çeşitliliğini artırırken bu eserleri

ait oldukları kültürde de nitelikleriyle öne çıkmış seçkin eserler arasından seçecektir.

Yayımlayacağı eserlerin her safhasını akademik bir titizlikle takip edecek; dil bilgisi, yazım kuralları, tutarlılık ve anlam bütünlüğü gibi konularda sıkı bir editoryal süreçten geçmesini sağlarken Türk Dil Kurumunun Yazım Kılavuzu'nda belirtilen esaslar çerçevesinde hareket edecektir. (Tarih konulu eserlerde, özellikle Arap harfli kaynaklarla yapılacak çalışmalarla uyumlu olması açısından, özel isimlerin yazımında ait olduğu dildeki yazılışı esas alınacaktır.)

Yazarlardan intihal ve etik ihlali yapmadıklarına dair yazılı beyan alacak, fikri mülkiyet hakları konusunda hassasiyet gösterecektir.

Her kitabı bir miras olarak yarınlara emanet ederken sıradan kitaplardan ziyade derinlik ve anlam arayan okurlarını entelektüel bir zirve yolculuğuna davet ediyor.

Faydalı olmak dileğiyle...

FİKİRİ D.A.L'DA (İbrahim Abi)

“Ben Anadolu’ya gidemedim ama hasretimden yanıp tutuşmuş Anadolu yanıma geldi.” diyen Fikri, fırsatı değerlendirme telaşına düşmüş, “Tek tek yapılarla olmaz bu iş.” deyip, tüm emek örgütlerini bir araya getirerek, geniş bir “halk cephesi” ile yola girmek gerek diye, düşünüyordu. Fikri, düşündüklerini eyleme dökmek gibi kötü huyları olan biriydi. İğini çarkını kırmış değirmen gibi, o meydan senin bu meydan benim “öncü” yiğitlerini arayıp dururken, bir kısmı eski kanlıları yeni yoldaşlar “Varız biz bu işte.” derken, eski yoldaşlar yeni hasımları, sanki doğmuş mübarekler “Biz biriciğiz.” diyerek ayak dirediyorlardı. Keçi inadı bu ya insanın başına çok işler açar.

Ses yarışmalarının moda olduğu günlerdir. Yeni yeni keskin solistler çıkar ortaya. Bu solistlerden biri Maslak Gazinosu’nda işe başlar, sesi çok beğenilir. Gazino sahipleri, “Yavrucuğum sen kimin öğrencisisin?” dediğinde, bülbül seslim Fikri de karar kılar. On bir günlük zorlu süreç böyle başlar. Grek kamçıcuları hemen işbaşı yaparlar. Sabanı kırdırır, buğday çuvalına tıka basa, yırtarcasına ot doldurularak kocaman bir balon yaparlar. Saç sakal karışmış hâlde bir gece yarısı eve gelir. Kibele’sine “Hanım Hanım suyu ısıt, ben de bir tıraş olayım.” diyerek lavabosuna dalar. Kibele on bir günlük hasretin acısını alacakmışçasına hemen hamaratlığa soyunur. Ana-

dan üryan dalınca banyoya; Kibele'nin gözleri fal taşı gibi dışarıda: "Oboov! Lan ne yaptın sen böyle?" diyerek basar çığlığı. Kamçılanmış bedeni değil de kütük gibi şişmiş sabanla arkasında sallanan ot çuvalındadır gözü. Ah vah ile Maslaklılar "ih" ki yetmiyormuş gibi başına sırtına inen maşalı dipçiklerinin arasından baktığında Kibele'ye, "Lan ben bunun neresine demişim buğday tenli. Şirin'im diye baksana armut hoşafına dönmüş yüzü gözü."

"Tamam kısa zamanda tamir ettireceğim, üzülmene gerek yok, ayağımı dışarı attım ya şimdilik kâfi." diyerek henüz üç aylık evli çiftler gibi Kibele'ye sırtını dönerek yatar. Üç günü bir tamirci bulmakla geçer. Tamircilerin hepsi de gres yağı değil de hele bilmem ne otlarından yapılma krem önerirler.

Obezli ülke vatandaşının ağzı kemikli korumaları olan gazinocular, yurdumun dört bir yanına dağılmış, bir Küçük İbo bulma peşindedir. Sizler oraları bilemeyebilirsiniz, dört dağ arası denilen ışık ülkesinin hemen bitişiğinde bulunan El-Aziz'e sınır bir baraj vardır. Gök mavisi deniz gibi duran bu barajın eteklerinden başlayarak semaya kılıç kaldırmış, kardelenlere ev sahipliği yapan dağlar vardır. Bu Agememnun kılıklı Tiran'ın korumaları oralardan geçerlerken dağların doruklarında değil de eteklerinde Tokat'ın dilli kaval eşliğinde Erzincan uzun havalarından çığırın billur sesli birine rast gelirler. Bu İbo biraz kartça. "Olsun biz bunu götürürsek bizim gazinoya, Küçük İbo bile halt eder yanında." diyerek, alıp götürürler gazinolarına. "Hadi bakalım İbocuğum şu billur sesini doya doya dinleyelim" derler. Bizimki: "Karıştırıyorsunuz ben Küçük İbo değilim" dedikçe. "Olsun zararı yok biz seni kısa zaman da Küçük İbo'ya çeviririz anası bile gelse ayırt edemez." derler. Başlar Küçük İbo yapma faslı. Bizimki Küçük İbo'ya evrilmeye başlayınca eli kulağında billur gibi ses, bütün gazinocuların iki gözü iki çeşme. Yanlarında jilet yok ki bileklerini jiletleyeler.

“Gardaş, sen buralarda zayı olursun. Götürelim seni İstanbul’a meşhur olursun, oralarda bir tanıdığın yok mu?” derler. O da: “Miltattan önce buralarda bir ‘Tirko Devrimci’ lakaplı biri dolaşmış, oldukça misafir pervermiş. Şimdi İstanbul’daymış.” der demez, üçüncü günün gün batımında Fikri takımlarını sobanın başında tamir ederken, Kibele heyecanla içeri girmiş: “Evin etrafı sarılmış kim bunlar böyle?” der demez, davetsiz misafirler destursuzca odanın içine çoktan dalmışlardı. Ne çabuk da özlediniz beni diye mırıldanarak Kibele’ye dönüp: “Gidip gelmemek gelip görmemek var haklarını helal et!” diyerek sarılıp öpüştükten sonra, korumaların getirdiği cipe binerken, zebani kılıklı birinin kulağına, “Ay Su isminde bir sevgilim vardı, onu da son defa bir görseydim.” dediğinde Zebani:

“Yürü lan hırbo! Askıda adam var zamanı mı şimdi?” diye Fikri’yi terslediğinde Fikri asık bir suratla, “Askıdaki adam tencerede kaynayan et değil ya! On dakikada can mı çıkarmış?” diye karşılık verdiğinde tekme tokat cipe yerleştirildi. İstanbul yarıldığında Fikri’nin gözleri sıkıca göz bağları ile kapatılınca “Yarım bıraktıkları işi tamamlayacaklar herhâlde.” diye düşünürken, geldikleri yerin Maslak olmadığını anlamıştı. Göz bağları çözüldü. Cip arkası üstü giriş kapısına yanaştı. Kapıda sürüsüne bereket MP-5’liler karşıladı onu. “Evet burası burası galiba.” diye düşündü. Düşünebiliyor musunuz sahibinin kapısında “Bana hangi canlının kemiğini atacak acaba?” diye kuyruk sallayarak bekleyen devşirme biri İstanbul Emniyet Müdürü. Merakı, vücudunun ve takımlarının ağırlarını unutturmuştu. İki güçlü zebaninin kollarında labirent gibi yerler dolaştırılarak, şarap mahzeni gibi soğuk bir alanda demir parmaklıklarla ayrılan bir hücreye konmuştu. Hakkını yememek lazım bu hücreler

Maslak'taki tabutluklara göre saray. Soğuk betonun üzerinde sünger döşek, bir de üzerinde koyu kahve rengi kıl bir battaniye.

“Oh be şöyle bir boydan boya uzanayım.” dediği bir anda; “Fikri, hazırlan yukarı çıkıyoruz.” dendiğinde, dili damağı biraz kurusa da tatmadığı hangi işkence türü kalmıştı acaba merakıyla iki korumanın kollarında merdiven basamaklarını sayarak, zemin üzeri ikinci kat diye düşündüğü oldukça geniş bir odada göz bağlarını açtılar. Pos bıyıklı, kahveye çalar deri ceketli, orta boy biraz sıskaca babacan tavırlı sorgucu makam masasından Fikri'yi yukardan aşağı bir süzdü. Nazikçe bir ses tonuyla:

“Fikri, sen daha önce JİTEM'de miydin?” Fikri kısa bir aralık düşündü, daha önce JİTEM'de olduğunu burada öğreniyordu.

“Basın Maslak'ta olduğumu yazmış.”

“Tamam oğlum, ha JİTEM ha Maslak ne fark ediyor. Eee Fikri, yoldaşların her şeyi anlattı, şimdi şu Karadeniz ezgilerinden başlayalım.” dedi babacan bir edayla. “Bize Maslak'taki havalardan çalma, biz o havayı sevmedik. Hadi güzel bir ezgi.”

“Ağabey ben başka bir hava bilmem ki!” Hiç istifini bozmadı, sanki nezaket üniversitesinden mezundu sorgucu. Sorgucunun kendisi başladı uzun havaya. Buralardan ne şahinlerin gelip geçtiğini, şahin gelip serçe çıkanları, şahinlikte inat edenlerin şimdi kimsesizler mezarlıklarında yattığını, anlatıp durdu sorgucu. Fikri içinden, bizde bu türküleri çok dinledik dercesine baktı sorgucuya. Baş ucuna dikilmiş uzun ince boylu postallıyla cehennem zebanisi gibi duran göbeği bira fıçısına dönmüş işkencecinin alkol kokan nefesi Fikri'nin burun deliklerine doğru ilerlediği bir zamanda “Hadi ama Fikri başla şu güzel sesinle türkümüze” diye üsteledi babacan işkenceci.

“Ağabey kargaların sesi bile benimkine on basar, ben size kısa sap bağlamadan çalayım da olmayan kulağınızın pası silinsin.” dediğinde, babacan tavırlı pos bıyıklı sorgucu, çakal sürüsünün lideri kılığındaki varlığa dönüşüp vampirvari ön iki dişini çıkararak, “Soyun şunu!” dedi.

Boğuşma faslı yeniden başlamış Fikri bir minder güreşçisi gibi bacaklara dalıyor, bel kavrayıp saltoya geçiyor ama bir türlü başarılı olamıyordu. Soluğu kesilmiş gözünün önünde kelebek sürüleri uçuşmaya başladığında masanın kenarına yığılı kaldı. Zebaniler görevlerini tez zamanda icra edip Fikri'nin eline yüzüne kamçılı üryan bedenine sular serpip, onlar da soluk soluğa kalmış hâlde Fikri'yi yeniden ayağa kaldırdılar. “Bu ne lan böyle!” diyen gözler Fikri'nin bedeninde gezerken çakal sorgucu hayalarından gözlerini hiç ayırmadan yeniden babacanlığa terfi edip eline aldığı çubuk gibi bir aletle sıkıca avuçlanmış hayalardan, “Kaldır elini bakim.” diyerek takımları bir sağa bir sola çevirerek, “Takımı taklavatı dağıtmışsın, bunlar daha çalışmaz Fikri.”

Aşağılama moduna geçilip Zebanilere; “Sırtını döndürün bakım şunun.” hayret ıslığı çalarak “Makatına bir şey yaptılar mı?” Hayır, dercesine başını salladı Fikri.

“Oğlum posandan kan geliyor mu?”

“Sürekli ishalim anlayamıyorum.” dediğinde Fikri, “İyi orayı bize bırakmışlar.” tehdidini savurduktan sonra, “Oturtun şunu sandalyeye!” dediğinde, çivi çakar gibi çakmışlardı Fikriyi sorgu sandalyesine. Sorgu odasının kapısı açıldığında Profilo işçisi Hüseyin Kaya'nın “Bilmiyorum, görmedim, duymadım.” diyen bozuk kafiyeli, akort edilmemiş kısa sap bağlamayla söylenen karga sesleri yükselmeye başlanmış olduğunu duyuyordu Fikri. Sorgucu kısa sap bağlamayı beğenmemiş, “.mına ..dumun çocuğu, bizimle

dalga geçiyor lan!” der demez Fikri’nin halı paspası devri başlamış, o tüm gücüyle takımlarını korumaya çalıştığı bir zamanda araya babacan sorgucu giriyor, “.mına .odumun çocuğu elimizde kalacak yeter.” diyerek özellikle de deliye dönmüş kırçıl sakallıyı sakinleştirmeye çalışıyordu. Herkes soluk soluğa kalmış Fikri fırına atılmış bir çalı gibi ağırlar içinde yanıyordu. O yarı cansız yerde yatarken, “babacan” sorgucu, kırçıl işkenceciye: “Oğlum bu sıradan biri değil, arkasında basın var. Elimizde kalırsa bu sefer sana soruşturma açılmasına izin veririm ha!” diye tehditvari sözler sarf edince yerde yatan Fikri’nin cılız koluna yapışarak sandalyeye çiviledi onu.

“Fikri Usta, Fikri Usta!”

Bu Hüseyin Kaya’nın sesiydi. “Gece duydum seni, nasılsın?”

“Her tarafıma bıçak kakılıyor Hüseyin’im ama yine de rahat ol. En çok Mazlum’u düşünüyorum o nasıl?”

“Midesi elinde geziyor daha yeni uyudu. Battaniye örttüm üzerine, ben ona bakarım sen üzülme. Biz ikimiz aynı hücredeyiz sen tek misin?”

“Beni hep tek tutarlar zaten Hüseyin, siz kendinizi koruyun yeter. Eğer buralardan sağ çıkabilirsek onu doktora götüreceğim. Zaten dışarıda da ağırıdan duramıyordu. Ah kafam ah kafam!”

“Fikri Usta sana ekmek arası köfte bir de meyve suyu söyledik. Burada o gibi yiyecekler dışarıdan getirtebiliyor muymuş, polisler söyledi?”

“Yiyemem ki Hüseyin, ağzımın içindeki deriler soyulmuş, sadece içecek gönderin. Duruşunuzu muhafaza edin ben başka bir şey istemiyorum, zaten başka bir şey yiyemem su gibi ishalim.”

“Ankara yolcuları Ankara yolcuları hazırlanın.” İki M.P-5’li Fikri’nin hücresinin önüne dikilmiş kilidi açmaya çalışırken, “Fikri Efendi büyük meydan orası, dediğin yere gidiyorsun. Yalnız

arkanda milyonlar yok. Bileğine gömülecek kelepçelerle. Oralar buralara benzemez, zaten kaç kilo kalmışsın top gibi oynatırlar seni elden ele.”

Fikri duymadı bile onları acınır gözlerle onlara bakarken Kırçıl Sakallı gün görmemiş küfürlerine devam etti. Uzunca bir koridora dizilen sanıklar ikişer ikişer kelepçeleniyorlardı. Hüseyin Kaya ile birlikte kelepçelendi. Kırçıl sakallı bu sefer Hüseyin’e dönerek babacan bir edayla, “Bak Hüseyin gideceğiniz yerden sağ çıkmanız mucize gibi bir şey, sen nasıl Erzincanlısın? Gel şu Erzincan havalarını burada söyle Ankara’ya yorma bizi. Orada nasıl olsa öteceksin.” Hüseyin, “Ben Erzincanlıyım ama Erzincan’ın yürek dağılayan türkülerini söylemesini bir türlü beceremem.” dercesine başını öne eğince, mektubu hemen okumuş kırçıl sakallı dipçikli küfürlerine devam etti. Konuşmanın yasak olduğu cemşelere bildirilmiş korumalar eşliğinde İstanbul artık gerilerde bırakılırken Fikri son defa ışık denizine bakarak;

Hoşça kalın makinalar,

Ustamın başıma vurarak öğrettiği 22 anahtar.

Hoşça kalın Fikri’siz fabrikalar.

Hoşça kalın, kehribar kokulu çocuklarım,

Hoşça kal, beni üç öğün döven Karabiber dediğim Kürt kızı.

İpek zülüfleri cemalimi döven lavanta kokulu,

Sevgililerim.

Hoşça kal, Fikret başkan,

Adı seninle anılan ışık ülkesi Sarıgazi,

Cehenneme gidiyordum belki gelemem ben geri,

Gelsem de dilleri lal olmuş yarı beden bir gazi.

Fikri ve Hüseyin gözleriyle konuşarak hâl hatır sorup sual ederken acı fren yapan cemse Hüseyin'i Fikri'nin üzerine fırlattığında, herkesin şaşkın bakışları arasında Fikri bir eliyle hayalarına sarılmış çiyak çiyak bağıyordu. Yeni hasmı eski yoldaşı, an itibarıyla ömür boyu yol yoldaşı kalacak "Ay yüzlü Mersin'im" dediğinde "Lan senin gözünde şaşılık mı var bunun ekşi suratının neresinde ay var, değiştiremedin gittin şunu, böyle beceriksiz yoldaş olmaz." dediği Pertek yiğidi Kıvırcık saçlı Kara Deniz'i Mazlum Öner'den başka kim bilebilirdi Fikri'nin ağrıyan uzuvlarını. Cemsenin oturağına prangalanmış bileklerini kurtarıp Fikri'yi kurtarmaya çalışıyordu. "Hayaları hayaları" deyip Hüseyin'i geri çekti.

"Hadi uyanın beyler Ankara'ya giriyoruz." "Nihayet be!" diyen, bakışlar arasında soğuktan büzülmüş bacaklar ileriye doğru uzatılarak geriliyor, boş elin sırtıyla gözler ovuşturuluyordu. Korumalar eşliğindeki revo başını yokuş aşağı çevirmiş, bir bodrum katına iniliyordu sanki. Derken kontak kapatıldı. M.P-5'liler revonun arka kapılarını açıp, "Yeni mekânınız burası beyler!" diyerek, herkesi indirip bileklere gömülmüş İngiliz kelepçelerini çözdükten sonra herkesi boy sırası yaptılar. Tekme tokattan kana kana faydalanan en arkada kalmış olan Fikri'den başkası değildi. Ama onun tek bir derdi vardı o da takımların muhafazası. Şaşkın bakışlarla alanlar süzülüyor kayıtlar yapılıyor, yanlarından geçen her sivil kayıtçıya "Yeni kuşlar bunlar mı?" diyerek moral bozucu aşağılama gülüşü sırtıtıyorlardı. İkişer ikişer meçhule sürüklendi Fikri'nin yoldaşları. Geriye tek o kalmıştı. İki zebani omuzlarını yırtacakmış gibi ona yapışarak, "Şimdi göreceğiz seni!" diyen, kan çanağına dönmüş gözlerle alay edercesine "Başkent D. A. L'a hoş geldin yiğidim!" diyerek, bu hangar gibi alanın uzak bir köşesindeki demir kapının kilitlerini açıp, boyuna iki iki buçuk, enine bir yirmi beş diye tahmin